

TĒVU ZEME STŪRU STŪRIEM...

Ai, tēvu zeme! Tāds ir tavs liktenis. Tirumi stūru stūriem ar tik pat stūrainu zemes kopēja — latvieša raksturu un darba tīkumu. Lai latviešu zemniekam un ikvienam namīpašniekam atgādinātu sentēvu tradīciju, ka mājas pagalmam jābūt sakoptam, republikā šovasar tika rīkots konkurss «Labākā lauku sēta» un «Labākā zemnieksēta».

Rajona lauksaimniecības konsultācijas birojs mudināja saimnieces un saimniekus iesaistīties šajā sevis un savas mājas izrādīšanā.

Un, lūk, žūrijas komisija — konsultācijas biroja vadītājs Māris Liniņš, agronome Zenta Dūda un rajona lauksaimniecības departamenta galvenais agronoms Jānis

vietas nelielam augļu dārzam un puķu dobēm.

Jau pirmajā tikšanās brīdī varēja just, ka saimnieces lepnums ir ziedi un Latvijā reti sastopami augi. Dārzā aug etiķkoks, dzeltenie cecriņi. Mēs arī jūsmojām par skaistajām vītenrozēm un citiem saziņdušiem dekoratīviem augiem. Veronikai, pēc profesijas skolotājai, aizrašanās ar dekoratīvu krūmu un ziedu audzēšanu sākusies, līdzko tika uzbūvēta jaunā māja.

Sakām paldies Bogoto ģimenei par mājas un tās apkārtnes izrādīšanu un dodamies uz Smelteriem. Tur, kā sacīja Saunas pagasta priekšiece Emīlija Kokorīte, dzīvo un saimnieko jauna zemnieku ģimene — Silvija un Roberts Pastari. Tiesa, arī šeit mēs ieraudzījām ciematā celtu māju, kur pie vārtiem mūs gaidīja Pastars jaunākais — piecgadīgais Rolandiņš un viņa mīļais Muris. Kad pāri visam pagalmam atskanēja skaļš: «Atbrauca!», tad sapratām, ka esam tikuši

istā zemnieku sētā, kur vienmēr bērna goda pienākums bija ciemiņus laicīgi pamanīt un paziņot vecākiem.

Pie vārtiem pienāca pilsētnieciska izskata meitene, kura iepazīstoties teicās esot triju dēlu māmiņa un tā, lūk, esot visu piecu nelielā paradīzītē. Mājīgumu un skaidrumu centušies iekārtot Rolandiņa labsajūtas dēļ, jo turpat trīs no pieciem gadiem viņš pavadījis Sankpēterburgas klīnikās. Toties tagad viņa baltais cekuliņš vīdēja te pie vienas, te otras puķu dobes, te zem ķiršu koka, un par viņa labsajūtu, šķiet, bažu nebija.

Tāda nu bija sakritība, ka Silvija arī ir strādājusi skolā, taču tagad ir mājsaimniece, to prasa viņas māmiņas pienākums. Silvija atzinās, ka viņas lepnums ir krizantēmas, sniegaroze un viss, kas pāspēts izdarīt, lai savu māju padarītu savdabīgāku un mīļāku sev un ģimenei.

Jā, Pastari nu jau gads kopš ir zemnieku godā un viņu māja konkursā tika vērtēta kā zemnieksēta. Cik nu pa šo laiku paspēts izdarīt,

cik ielānāts? Pat tāds pieredzējis lauksaimniecības speciālists kā Jānis Kivlenieks bija spiests atzīt, ka ziemāju tīrums dos bagātu ražu, tāpat mieži un kartupeļi. Pastari tā aizrāvušies ar kartupeļu šķirņu izmēģināšanu savā zemī, ka vai desmit šķirnes šogad audzē.

Kā visiem jaunajiem, arī viņiem nav tehnikas un nav naudas par ko to nopirkt. Taču, laikam, jau pēc dabas viņi ir optimisti (vismaz man tā likās), ka nezaudē cerību atvešot pat to vectēva tīrums daļu, kur ilgus gadus atradās saimniecības degvielas noliktava, darbnīcas, gateris. Silvija domā, ka jāceļ siltumnīcas. Pašlaik dārzenus viņi audzē savai ģimenei, bet priekšdienās tā varētu būt ienesīga lieta.

Pie Pastariem komisijai patika visvairāk tas, ka jaunie zemnieki prot gan maizi audzēt, gan savu sētu kā skaistāko ciematā turēt.

No Smelteriem devāmies uz Aglonas pagastu. Ko nu te bilst! Ja vien — skaistāku zemes stūrīti, kur uzbūvēt savu māju, diez vai atradīsi. Madelānu pilskalna tuvumā mūs gaidīja Jāņa Mežinska un viņa sievastēva mājas. Šobrīd viņiem ir 17,6 hektāri zemes un meža. Daļa tik stāvas nogāzes, ka, uz Lielo Solkas ezeru skatoties, galva reibst. Vērtētājiem šķita, ka arī republikas komisijai, ja vien tā atbrauks uz rajonu, droši vien apreibs galva no krāšņās Latgales dabas un no ģimenes radītās saukotības. Tāpēc nebija divu domu, ka šī sēta jārāda arī republikas komisijai. Nevar palikt nepamanīts šejienes vīru čaklums un darba tīkums. Ar izkapti nopļaut tik stāvas nokalnes sazin vai katrs spētu un gribētu. Man liekas, ka

saimnieki un viņu bērni ielikuši te, lai parastu lauku sētas pagalmu pārvērstu ziedošā dārzā, kur līdzās margrietīņām zied no Amerikas atvestas puķes. Un vēl. Šajā mājā paaudzū paaudzēs ir kopta Latgales kultūra un tradīcijas. Tās arī ir mums visu iecienītā Līvānu bērnu ansambļa «Ceiruļeits» vadītājas Annas Kārkles tēva mājas. No šīm mājām tālu ceļu mērojis un republikā par pazīstamu mūziķi kļuvis Annas brālis Juris Vaivods. Todien mājas pagalmā mēs sastapām operdziedātāju — Nopelniem bagāto mākslas darbinieku Domīniku Vaivodu, kas kopā ar mazbērniem atpūtās brāļa ģimenē. Čakli kā skudriņa tecēja namamāte, savu un bērnu radīto dārzu rādīdama un par mazbērniem stāstīdama. Bet pats saimnieks — Jānis Vaivods atrod laiku dziedāt baznīcas kori, kopā ar ģimeni piedalīties «Spietā» un ar lielu aizrautību vākt vēstures materiālus un fotogrāfijas par Vanagu puses pagātni, gan iekārtot mājas(!) muzeju. Vecā māmuļa — Domicella, savā laikā darbojusies Daugavpils Katoļu jaunatnes biedrībā un līdz šodienai saglabājusi izsūt nepabeigto biedrības karogu.

Apskatījām mājas muzeju ar senām un dzimtai dārgām sentēvu mantām. Te glabājas darbarīki, tautiski darinājumi, trauki, ar roku rakstīta bībele.

No šīm mājām braucām prom ar domu, ka gribētos šeit atgriezties vēl un pasacīt Vaivodu dzimtai nepateikto: «Paldies, ka jūs esat tik bagāti. Ne ar naudu, ne ar mantu, bet ar to, ka esat pratuši godā turēt tēva māju svētumu, novada kultūru un tradīcijas. Par to, ka jūs esat bagāti garīgi.»

Katra apmeklētā sēta izcēlās ar savu savdabību. Novērtējot visu redzēto, komisijas viedoklis bija šāds: republikas konkursam tiek pieteikta Saunas pagasta Bogoto lauku sēta un Aglonas pagasta Meženieku zemnieksēta. Bet komisijas «paldies» visiem, kas piedalījās konkursā. Pašvaldības saviem čaklajiem iedzīvotājiem pasniedza priemīgas veltes.

A. Iljina

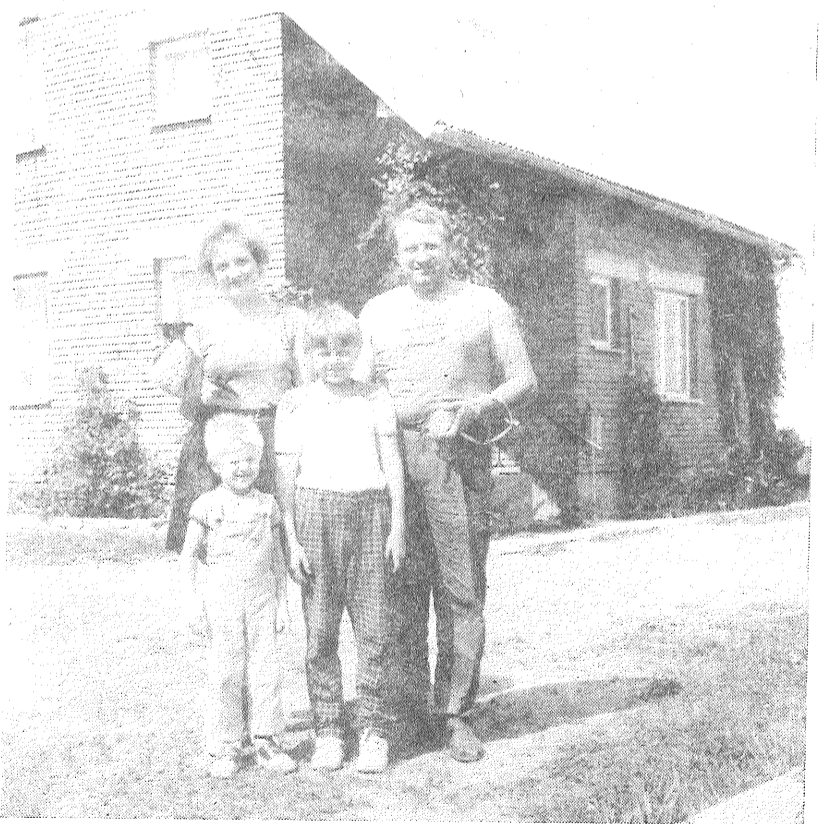
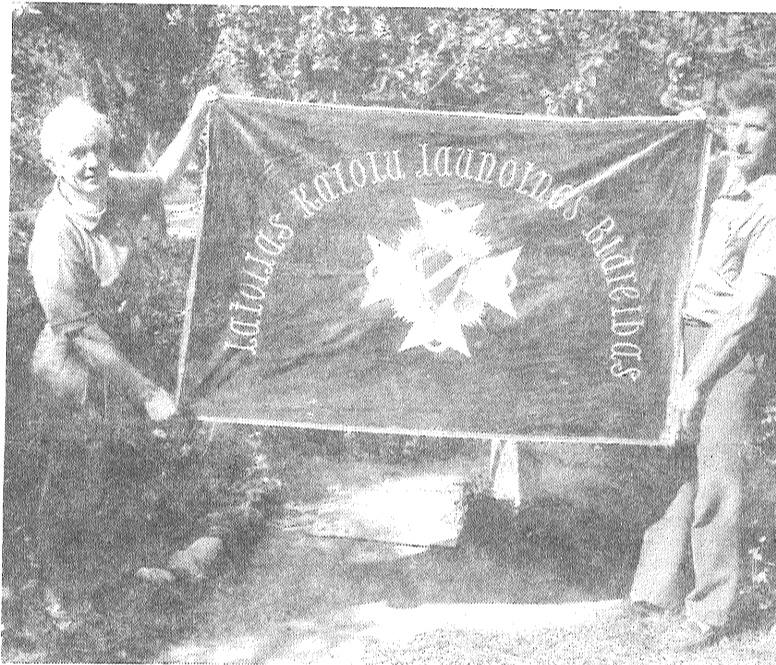
Kivlenieks (komisijas priekšsēdētājs), laipni uzaicinot arī preses pārstāvjus, devās izvērtēt lauku sētas. Tiesa gan, pirms tam izteica lielu nožēlu, ka konkursā piedalās tikai trīs pagasti ar piecām lauku un zemnieku sētām.

Lauku sētas pievilcīgumu sākmā braucām lūkot uz Saunas pagastu. Pa ceļam vērojām kaimiņu — Preiļu — viensētas, tāpat Saunas pagasta mājas, tīrumus, cilvē-

kus. Jāsaka, ka aina ir ļoti nepievilcīga, jo mēs visi esam nezāles ieauguši līdz ausīm, ja ne vairāk. Tieši tāpēc katru sakoptu pagalmu, skaisti nopļautu zālāju un krāšņu puķu dobi uzskatām nevis kā pašsaprotamu un ikdienišķu parādību, bet kā brīnumu.

Klāt arī lauku māja, kuru vajadzēja izvērtēt komisijai — Veronikas un Jāzepa Bogotais kotedža, kas uzcelta ciematā. It kā nekas īpašs. Šādu standarta projekta divstāvu namu mūsu rajonā ne mazums, bet atšķiras ar to, ka pie tiem tik sakoptu, apzāļototu pagalmu un krāšņu puķu dobi kā šeit nav. Namatēvs un namamāte, tiesa, izteica savu sāpi, ka piemājas zemīte neliela un no visām pusēm namu ieskauj ciemata ielas un ceļi. Taču šis pat nedaudzās simtdaļas Veronika ar Jāzepu ir pratuši apsaimniekot tā, ka pietiek

tieši šajā viensētā mēs ieraudzījām to, cik labi jūtas vecākā gadu ģimene saimnieki, ja viņu dzimtas mājās atgriežas bērni un mazbērni. Šeit redzējām visbrangāk noaugušu biešu lauku, kurā ne zālīti nemanīja. Vien pašā stūrītī ziedēja klinģerītes.

Brauciena galamērķis bija Upmalas pagasta Vaivodu mājas, kas jau nu gadu desmitus ir sakoptākā sēta Vanagos. Grūti aprakstīt, cik mīlestības un darba šīs mājas

ATTĒLOS:

1. Jaunsaimniece Mežiniece.
2. Bogotā kundze.
3. Rolands ar Muri.
4. Vaivodu ģimene dārzā.
5. Latgales Katoļu jaunatnes biedrības karogs, kas glabājas Vaivodu mājās.
6. Roberta Pastara ģimene.

J. Silicka foto

